

Čís. 433.

Najala-li byt pouze manželka, působí exekuční titul, proti ní znějící, i proti jejímu manželu, jenž s ní sdílí společnou domácnost.

(Rozh. ze dne 2. března 1920, Rv II 29 20.)

Ve sporu o vyklizení bytu, jež vedli pronajímatelé proti manželům Š-ovým, prohlásil manžel, že bytu nenajal, byv tehdy na vojně, a že mu nepatří, nýbrž že jej má najatý jeho manželka. Pronajímatelé vzali pak žalobu proti manželovi zpět, načež bylo jejich žalobě proti manželce vyhověno. Proti exekuci na vyklizení bytu podal manžel žalobu o nepřipustnost exekuce, tvrdě, že byt jest jeho, že on jej byl najal a že proti němu exekuční titul nesměřuje. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, vzav za prokázáno, že žalobce sporný byt najal, a potkázal v důvodech též k tomu, že právo bydlení obou manželů jest potud nedílné, pokud manželka ve smyslu občanského zákona povinna jest sdíletí byt se svým manželem, a že bylo by zřejmě proti intencím zákona, kdyby byl exekučním výkonem proti manželce vyklizován byt, v němž manžel jako nájemník dosud nerušeně bydlí a proti němuž o vyklizení zakročeno nebylo. Odvolací soud žalobu zamítl, zjistiv, že sporný byt nenajal žalobce, nýbrž jeho manželka, po stránce právní pak uvedl v důvodech: Není-li pochybno, že žalobcova manželka byla jedinou nájemkyní bytu, musel soudní příkaz na vyklizení bytu znít jen na jméno nájemkyně. Neboť manželovo právo na spolužití v bytu, manželkou najatém, nemění ničeho na právech pronajímatelových. Ovšem může manžel (§ 91 obč. zák.) určením společného bytu překaziti manželce, by do najatého bytu se nenastěhovala. Avšak toto manželovo právo na spolubydlení není důvodem, by v takových případech pronajímatel dal výpověď nejen manželce jako jediné nájemkyni, nýbrž i jejímu manželovi (spolubydliteli). Výpověď a příkazy na vyklizení bytu nájemníku jsou účinné a vykonatelné i proti všem, kdož odvozují své právo na spoluužívání najatého bytu od práva nájemcova (§ 568 c. ř. s.). Při tom není rozdílu, zdali toto právo třetích osob se zakládá na smlouvě či na zákonu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Provádějíc dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci uplatňuje dovolání, že druhá stolice mylně považuje za přípustné, by na základě rozsudku, jenž byl vydán ve sporu vyklizovacím proti manželce žalobce, byla proti němu vedena exekuce na vystěhování se z bytu, ačkoliv proti žalobci není tu vůbec exekučního titulu. Dle mínění dovolatele mohli by žalovaní proti němu podati toliko výpověď z bytu, po případě žádati o povolení k podání výpovědi. Avšak tento názor není správným a sluší přisvědčiti názoru soudu druhé stolice. Neboť především nejedná se zde o exekuci proti žalobci. Dále jest závažným a směrodatným v této rozepři, zda-li žalobci přísluší právo, jež by bránilo, by na základě rozsudku vydaného proti žalobcově manželce nebyla povo-

lena a provedena exekuce vyklizením bytu žalobcem a jeho manželkou obývaného, pokud se týče, může-li se žalobce dovolávat nějakého práva, jež by výkonu exekuce nedopouštělo. V tomto ohledu soud druhé stolice ze zjištěných okolností právem odvozuje jednak, že byla-li žalobcova manželka jedinou nájemkyní sporného bytu, stačilo pro pronajímatele, domáhati se pouze proti ní exekučního titulu, jednak že, prohlásil-li nynější žalobce výslovně ve sporu původně proti němu i jeho manželce zahájeném, že sporný byt jemu nepatří, že byl tehdy na vojně, nutno tomu prohlášení přikládati význam ten, že sám nájemních práv nemá, nýbrž pouze jeho manželka, že na taková práva nároků nečiní, a že následkem toho, i když rozsudek byl vydán pouze proti manželce žalobcově, žalobní nárok opodstatněn není, protože neprokázal žádného práva, jež by nepřipouštělo výkonu exekuce. Vzhledem k tomu není správným ani názor dovolatelův, že by žalovaní musili proti němu podati především výpověď z bytu nebo žádati o svolení ku výpovědi. To je naprosto vyloučeno a nemělo by účelu, neboť, jak bylo zjištěno, nájemní poměr trval pouze mezi žalovanými a žalobcovou manželkou. Ostatně stačí poukázat na případné vývody napadeného rozsudku.

Čís. 434.

Hajného jest ve smyslu § 49, čís. 6 j. n. čítati k osobám, jež při lesním hospodářství vypomáhají.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, R I 113/20.)

Žalobce podal u okresního soudu na žalovaného majitele velkostatku žalobu o náhradu služebních požitků 3.005 K, ježto mu žalovaný, u něhož byl ve službě jako hajný, dal neoprávněně výpověď. Soud první stolice vyhověl námitce nepřislusnosti a odmítl žalobu. Důvody: Žalobce opírá zažalovaný náhradní nárok o služební poměr lesního hajného k vlastníku polního a lesního hospodářství a dovozuje odtud a z ustanovení § 49, čís. 6 j. n. výlučnou příslusnost okresního soudu. Dle tohoto zákonného ustanovení přísluší však před soudy okresní výlučně spory z poměru námezdního mezi hospodáři polními a lesními a jejich polními a lesními pomocnými dělníky a nádeníky. Za pomocného dělníka nelze však pokládati lesního hajného, neboť odporuje tomu již doslov zákona a úvaha, že hajný ustanoven jest k pracím nikoli ručním, k pouhým mechanickým výkonům, nýbrž k činnosti dohlédací, tedy k výkonům rázu vyššího, jež nelze ztotožňovati s výkony pomocných dělníků a nádeníků. Rekursní soud zamítl námitku nepřislusnosti soudu. Důvody: Dle § 49, čís. 6 j. n. náležejí před okresní soudy nehledíc k hodnotě sporného předmětu veškeré rozepře ze služebních smluv mezi polními a lesními hospodáři a jejich rolnickými a lesnickými pomocnými dělníky a nádeníky. Žalobce jako bývalého lesního hajného dlužno považovati za lesnického pomocného dělníka a jest proto pro spor ze služebního poměru věcně příslusným soud okresní. Na věci ničeho nemění se tím, že žalobce jako lesní hajný byl ustanoven k činnosti dohlédací, že tedy lze u něho předpokládati jisté odborné vědo-